Premieră națională la Opera bucureșteană

(Grigore Constantinescu – 3 decembrie 2012)

Amelia merge la bal, figurează în istoria operei drept prima creație cu care și-a început cariera americano-italianul Gian Carlo Menotti, lucrare prezentată publicului din „lumea nouă” acum 75 de ani, la Philadelphia. Prima audiție românească urmează după ceva timp, într-o formulă economică cu autori de spectacol din generația foarte tânără. Solicitările Studioului experimental de operă și balet „Ludovic Spiess” se îndreaptă spre confirmări autonome recente și debuturi în stagiunea de opera rara; pentru regie – Irina Macovei, pentru scenografie – Maria Tache, dar și pentru distribuție, alegându-se absolvenți ai UNMB din ultimii ani și colaboratori studenți. Pianista Lidia Butnariu a răspuns de pregătirea muzicală, înlocuind orchestra în reprezentație, cu acompaniamentul instrumental, în ambele ipostaze fiind vorba de abilități profesionale remarcabile.

Proiectul repertorial este caracteristic pentru comediile scurte prezentate pe Broadway, asemănătoare cu cele bulevardiere care, încă de pe vremea lui Offenbach, amuzau publicul parizian. Evoluția compozitorului Menotti, de-a lungul componisticii sale, va fi remarcabilă, din perspectiva startului cu această operă într-un act, care are rude muzicale în opera bufă italiană (inclusiv versiunea meridională a textului). De ce merită totuși interesul realizatorilor și al publicului această operă comică, **Amelia merge la bal**? (în românește **Amelia la bal**). Cronologic, după trei sferturi de veac ajungem și noi la prima ridicare de cortină a acestui titlu, după **Telefonul** și **Medium**. Cam puțin pentru unul dintre compozitorii de faimă din a doua jumătate de veac XX, care și-a impus creațiile și succesele pretutindeni pe mapamond.

Reținem numele interpreților, căci drumul afirmării lor învecinează scena mare a Operei Naționale și ambientul dialogurilor cu spectatorii, în spațiul de altfel primitor al Studioului experimental. Rolul titular revine sopranei Ioana Mitu, cu prezente anterioare și în stagiune **(Elixirul dragostei**, **Bal mascat)**, o evoluție scenică activă și agreabilă, în jurul căreia se grupează fiecare solist cu argumente convingătoare în ansamblul muzical teatral: Sorana Negrea, Andrei Lazăr, Vasile Chișiu, Adrian Strezea. Lucrul cu ansamblul, ca expresie, dicție și comunicare scenică, ar permite totuși o lectură regizorală mai clar definită teatral, ca și în plan muzical. Oricum, repertoriul Studioului obține acum încă un titlu de secol XX, aplaudat de public, perspectiva de stagiune depășind astfel repetările și inventarierile muzeistice în favoarea descoperirilor ce sporesc atractivitatea producțiilor Operei Naționale.